

Αριθμός 968/2009

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 15 Δεκεμβρίου 2008, με την εξής σύνθεση: Γ. Ανεμογιάννης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Α΄ Τμήματος, Σπ. Μαρκάτης, Β. Γρατσίας, Σύμβουλος, Στ. Κτιστάκη, Αικ. Ρωξάνα, Πάρεδροι. Γραμματέας η Μ. Παπασαράντη, Γραμματέας του Α΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 5 Φεβρουαρίου 2007 αίτηση:
του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών (ΤΕΑΥΦΕ). Εμφανίσθηκε ο δικηγόρος Απ. Τομαράς (Α.Μ. 7524), ο οποίος δήλωσε ότι παρίσταται για το ΤΕΑΙΤ, ως καθολικό διάδοχο του αναιρεσίβλητου Ταμείου, που τον νομιμοποίησε με πληρεξούσιο,

κατά του Δημητρίου Πουλόπουλου, κατοίκου Παλαιού Φαλήρου (Μπότσαρη 14), ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Ι. Γεωργόπουλο (Α.Μ. 3234), που τον διόρισε στο ακροατήριο.

Με την αίτηση αυτή το αναιρεσεΐον Ταμείο επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθ. 1548/2006 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Αικ. Ρωξάνα.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αναιρεσεΐοντος Ταμείου, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, και τον πληρεξούσιο του αναιρεσίβλητου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως δεν απαιτείται κατά το νόμο (άρθρο 28 παρ. 4 ν. 2579/1998, Α'31) καταβολή παραβόλου.

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή το Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών (ΤΕΑΥΦΕ) ζητεί την αναίρεση της 1548/2006 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτή, η οποία εκδόθηκε μετά την 2584/2005 αναιρετική απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, απορρίφθηκε έφεση του αναιρεσειόντος Ταμείο κατά της 72467/1997 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την τελευταία αυτή απόφαση είχε γίνει δεκτή προσφυγή του αναιρεσιβλήτου, ακυρώθηκε η 150/συν. 3199/1995 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του αναιρεσειόντος Ταμείου και αναγνωρίσθηκε ως χρόνος ασφάλισης του αναιρεσιβλήτου στο Ταμείο το χρονικό διάστημα από 16-11-1970 έως 30-9-1979.

3. Επειδή, στην παρ. 1 του άρθρου 58 του ν. 3655/2008 με τίτλο «Διοικητική και οργανωτική μεταρρύθμιση του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης και λοιπές ασφαλιστικές διατάξεις» (Α' 58/3.4.2008) ορίζεται ότι: «Συνιστάται Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου (ΝΠΔΔ) με την επωνυμία Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ιδιωτικού Τομέα (ΤΕΑΙΤ), το οποίο τελεί υπό την εποπτεία του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας και έχει έδρα την Αθήνα . . .». Με την ως άνω διάταξη ως ημερομηνία έναρξης λειτουργίας του Ταμείου ορίζεται η 1η του έκτου μήνα μετά το μήνα δημοσίευσης του νόμου αυτού, δηλαδή η 1η Οκτωβρίου 2008. Περαιτέρω, στην παρ. 2 του ως άνω άρθρου 58 του ν. 3655/2008 ορίζεται ότι: «Στο ΤΕΑΙΤ, από την έναρξη λειτουργίας του, εντάσσονται ως Τομείς με πλήρη οικονομική και λογιστική αυτοτέλεια έκαστος: α) η) ο Κλάδος Επικουρικής Ασφάλισης του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών (ΤΕΑΥΦΕ), ως Τομέας Επικουρικής Ασφάλισης Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών (ΤΕΑΥΦΕ) και θ) ...». Τέλος, στο άρθρο 69 του

ανωτέρω νόμου 3655/2008, ορίζονται τα εξής: «1. Το TEAIT, διαμέσου των Τομέων του, αποτελεί καθολικό διάδοχο των εντασσόμενων Ταμείων και κλάδων και υπεισέρχεται στα δικαιώματα και υποχρεώσεις αυτών. 2. Εκκρεμείς δίκες που αφορούν διαφορές ή υποθέσεις των εντασσόμενων Ταμείων και κλάδων, συνεχίζονται από το TEAIT, χωρίς να επέρχεται διακοπή δίκης. Δικαστικές αποφάσεις που εκδίδονται ισχύουν έναντι των αντίστοιχων Τομέων του TEAIT.». Ενόψει των ανωτέρω, νομίμως παρίσταται κατά τη συζήτηση της υποθέσεως και συνεχίζει τη δίκη το Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ιδιωτικού Τομέα (TEAIT).

4. Επειδή, το TEAYΦΕ ιδρύθηκε με το ν. 581/1943 (Α' 302), ο οποίος κυρώθηκε με την 324/1946 Πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου (Α'183), με την ονομασία Ταμείο Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακεμπορικών Εργασιών και μετονομάσθηκε σε Ταμείο Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών με το άρθρο 1 της 33021/Σ. 793/6-10-1948 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Β' 174), με την οποία εγκρίθηκε το Καταστατικό του. Το άρθρο 30 του εν λόγω Καταστατικού, όπως τροποποιήθηκε με την 22782/Σ. 2222/20-11-1958 απόφαση του Υπουργού Εργασίας (Β' 323), ορίζει στην παρ. 1 ότι: «Εις την ασφάλισιν του Ταμείου υπάγονται υποχρεωτικώς δι' επικουρικήν ασφάλισιν: α) Οι παρά τω Ιδρύματι Κοινωνικών Ασφαλίσεων κατά κυρίαν ασφάλισιν ασφαλιζόμενοι υπάλληλοι εν γένει καθ' άπασαν την Επικράτειαν φαρμακείων, φαρμακεμπορειών, φαρμακαποθηκών, βιομηχανιών και εργασιών εν γένει παραγωγής φαρμακευτικών προϊόντων, πρατηρίων φαρμακευτικών ειδών και αντιπροσωπειών φαρμακευτικών ειδών και ειδικοτήτων εφ' όσον αι τελευταίοι αύται διατηρούσιν παρακαταθήκην (ΣΤΟΚ) εμπορεύματος. β) ...». Περαιτέρω, το τέταρτο εδ. του άρθρου 31 του ίδιου ως άνω Καταστατικού, που προστέθηκε με την παρ. 2 της 53914/Σ. 640/18-12-1959 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Β' 18/1960) και αντικαταστάθηκε με την 93235/Σ. 1245/4-12-1962 απόφαση του ίδιου Υπουργού (Β' 467), ορίζει ότι:

./.

«Ημέραι εργασίας πραγματοποιηθείσαι παρ' ησφαλισμένου δι' ας υποχρεωτικώς υπήγετο εις την ασφάλισιν του Ταμείου εις παρίοδον προγενεστέραν της πενταετίας από της παρ' αυτού υποβολής της περι αναγνωρίσεως τούτων σχετικής αιτήσεως εν ουδεμία περιπτώσει αναγνωρίζονται υπό του Ταμείου». Κατά την έννοια της δεύτερης από τις ανωτέρω διατάξεις (τέταρτου εδ. άρθρ. 31), Κατά την έννοια της δεύτερης από τις ανωτέρω διατάξεις (τέταρτου εδ. άρθρ. 31), ερμηνευομένης εν όψει της διατυπώσεώς της και της ανάγκης εξυπηρετήσεως της αναλογιστικής βάσεως επί της οποίας στηρίζεται η οικονομία των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισεως, εργαζόμενος δικαιούται να υποβάλει αίτηση περί αναγνωρίσεως ημερών εργασίας ως χρόνου ασφάλισεως στο αναιρεσίβλητο Ταμείο μόνο εάν οι ημέρες εργασίας πραγματοποιήθηκαν εντός της τελευταίας πενταετίας πριν από την υποβολή της αιτήσεως. Ο χρονικός αυτός περιορισμός κάμπτεται μόνον εάν, για το επίμαχο χρονικό διάστημα, έχει εκδοθεί και οριστικοποιηθεί εις βάρος του εργοδότη πράξη επιβολής εισφορών ή εάν οι εισφορές έχουν αποδεδειγμένως καταβληθεί κατ' άλλο νόμιμο τρόπο, όποτε το Ταμείο υποχρεούται, εφ' όσον συντρέχουν και οι λοιπές νόμιμες προϋποθέσεις, να αναγνωρίσει το σχετικό χρόνο ως διανυθέντα εν ασφαλίσει, έστω και αν ο χρόνος αυτός είναι προγενέστερος της ως άνω πενταετίας (ΣΤΕ 746/2001 7μ., 371 2584, 3777/2005, 539 1322/2006, 2909/2007). Τα πιο πάνω δε πραγματικά περιστατικά (να έχει καταστεί οριστική η πράξη επιβολής εισφορών ή να έχουν καταβληθεί οι εισφορές) πρέπει να συντρέχουν όταν υποβάλλεται η αίτηση για την αναγνώριση του επίμαχου χρονικού διαστήματος (ΣΤΕ 3777/2005, 2909/2007).

5. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα εξής: Ο αναιρεσίβλητος, ασφαλισμένος του ΤΕΑΥΦΕ, με την 4971/8.7.1993 αίτησή του προς το Ταμείο αυτό ζήτησε να αναγνωρισθεί στην ασφάλιση του εν λόγω Ταμείου το χρονικό διάστημα από 16.11.1970 έως 30.9.1979, κατά το οποίο αυτός είχε απασχοληθεί ως

υπάλληλος στη φαρμακευτική επιχείρηση της εταιρείας «REMEK A.E.», χωρίς να ασφαλισθεί. Η Διευθύντρια του Ταμείου με την 11389/2.12.1993 απόφασή της απέρριψε το αίτημα αυτό, με την αιτιολογία ότι αφορούσε την αναγνώριση χρονικού διαστήματος προγενέστερου της πενταετίας από την υποβολή της αιτήσεως. Κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως ο αναιρεσίβλητος άσκησε ένσταση, η οποία απορρίφθηκε με την 150/3199/30.5.1995 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, με την ίδια αιτιολογία. Με την προσφυγή του κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου ο αναιρεσίβλητος ισχυρίσθηκε ότι οι ανωτέρω ημέρες εργασίας έπρεπε να αναγνωρισθούν στην ασφάλιση του Ταμείου, διότι αυτός κατά το διάστημα εκείνο είχε απασχοληθεί στην ανωτέρω επιχείρηση και είχε ασφαλισθεί στον κύριο φορέα ασφαλίσεως (I.K.A.). Προσκόμισε δε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου φωτοαντίγραφα δελτίων ασφαλιστικής ταυτότητας του I.K.A., δηλαδή του κύριου ασφαλιστικού φορέα. Το Διοικητικό Πρωτοδικείο δέχθηκε την προσφυγή. Κατά της πρωτόδικης αποφάσεως το αναιρεσεϊόν Ταμείο άσκησε έφεση, η οποία απορρίφθηκε με τη 1458/2000 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Η απόφαση αυτή αναιρέθηκε με την 2584/2005 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της πιο πάνω διάταξης. Το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, στο οποίο παραπέμφθηκε η υπόθεση μετά την πιο πάνω αναιρετική απόφαση, έλαβε υπόψη του ότι, στην προκειμένη, για το επίδικο χρονικό διάστημα είχαν εκδοθεί σε βάρος της εταιρείας «REMEK ΑΕ» οι 2683/16-10-1997 και 2874/16-10-1997 ΠΕΕ και ΠΕΠΕΕ, με τις οποίες καταλογίσθηκαν σε βάρος της εισφορές συνολικού ποσού 1149.780 δρχ. και πρόσθετη επιβάρυνση 124.817 δρχ., οι οποίες είχαν οριστικοποιηθεί, και ότι τα ποσά που είχαν καταλογιστεί με τις ως άνω πράξεις είχαν εξοφληθεί, όπως προέκυπτε από την 3012/6-4-2006 βεβαίωση της Διευθύντριας του αναιρεσεϊόντος Ταμείου, με τα 0895931/11-3-1998 και 0950338/9-1-1997 γραμμάτια είσπραξης της

Εθνικής Τράπεζας. Με τα δεδομένα αυτά, το διοικητικό εφετείο έκρινε ότι το ΤΕΑΥΦΕ, ως επικουρικός ασφαλιστικός οργανισμός, είχε υποχρέωση να αναγνωρίσει την απασχόληση του αναιρεσιβλήτου την περίοδο από 16-11-1970 έως 30-9-1979, ως χρόνο που διανύθηκε στην ασφάλισή του, όπως ορθώς και νομίμως είχε κριθεί, έστω και με άλλη αιτιολογία, με την πρωτόδικη απόφαση.

6. Επειδή, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αιτιολογείται νομίμως, διότι όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, οι σχετικές πράξεις επιβολής εισφορών για το επίμαχο χρονικό διάστημα δεν είχαν εκδοθεί και οι σχετικές εισφορές δεν είχαν εξοφληθεί όταν υποβλήθηκε η αίτηση για την αναγνώριση του χρονικού αυτού διαστήματος ως ασφαλιστέου στο ΤΕΑΥΦΕ (18-7-1993). Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση, κατά τον βασίμως προβαλλόμενο λόγο αναιρέσεως, και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, η δε υπόθεση, η οποία χρειάζεται διευκρίνιση κατά το πραγματικό, να παραπεμφθεί στο ίδιο δικαστήριο για νέα κρίση.

7. Επειδή, το Δικαστήριο, εκτιμώντας τις περιστάσεις, απαλλάσσει τον αναιρεσίβλητο από τη δικαστική δαπάνη του αναιρεσειόντος Ταμείου (άρθρ. 39 παρ. 2 π.δ. 18/1989, Α' 8).

Διά ταύτα

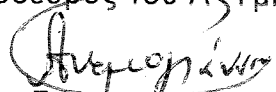
Δέχεται την κρινόμενη αίτηση.

Αναιρεί την 1548/2006 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, στο οποίο παραπέμπει την υπόθεση, σύμφωνα με το σκεπτικό.

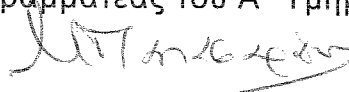
Απαλλάσσει τον αναιρεσίβλητο από τη δικαστική δαπάνη του αναιρεσειόντος Ταμείου.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 7 Ιανουαρίου 2009 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 16ης Μαρτίου 2009.

Ο Πρόεδρος του Α' Τμήματος

Γ. Ανεμογιάννης

Η Γραμματέας του Α' Τμήματος

Μ. Πατσασπράντη

ξεχωριστά
0-5-2009
9